

ΑΚΥΡΟ ΘΑΥΜΑ 1996

(Επιλεγμένα ποιήματα)

Αν είχα ένα παιδάκι

Πόσα δεν ξέρεις

απ' όσα εγώ θυμάμαι.

Στο κεφαλάκι σου σφηνώνω μνήμες

της δικής μου μνήμης

πρόσωπα, πράγματα που αγάπησα

και δε σου δόθηκε ούτε καν

να τα ξεχάσεις.

Κι όλο σου ξαναλέω τα τόσα που έχεις χάσει, ενώ

τίποτε, τίποτε δεν έχασες.

Μην ακούς έναν

ανάξιο να ξεχάσει

μην τον ακούς

μην τον ακούτε

αυτός είναι τρελός για μνήμη

τα χέρια και τα λόγια του είναι μνήμη

αφήστε τον στη μνήμη του

πάρτε του το παιδί από τα χέρια.

Η αλήθεια για τη θάλασσα

– Κανείς δε σκέφτηκε ποτέ
πώς άντεξε τόσο νερό
στους ήλιους αιώνων
είπε το ψάρι
εκεί στο μακροβούτι μου.
Η θάλασσα
είν' τα δικά μας δάκρυα στους αιώνες
είπε πάλι· και τότε δάκρυσε
αλλά μπορεί και να μη δάκρυσε
πώς να διακρίνεις
μέσα στο νερό.

Χρόνια πολλά

λεν οι ζωντανοί.

Χιόνια πολλά

απαντούν οι

πεθαμένοι.

Άκυρο θαύμα

Είσαι λεκές ξεραμένος στο μάρμαρο

τρίμματα φρυγανιάς που φύτρωσαν κι ανθίζουν στο χαλί

λουλούδια πλαστικά, ψευτομουράνο βάζα

χαρτοπετσέτα που την έκρυψες τσαλακωμένη γι' αύριο

καφές ξεθυμασμένος σε μισοσπασμένο φλιτζανάκι

λαδιές και ζάχαρες στο πάτωμα προσκεκλημένες

σε ολονύχτιο πάρτι κατσαριδων

είσαι μια κατοχή κατοχική μες στη ζωή μου

που όσο γερνούσες μου χρησίμευες στα ποιήματα

τώρα που γέρασες μονάχα μ' εξοργίζεις

σατανική παράταση, και πέθανε

δεν ωφελεί η αναβολή του αβάσταχτου

την ένιωσα

τη νέα πλεκτάνη αυτοθυσίας που έχεις στήσει

σιγά σιγά σε αηδία κυλώντας τη λατρεία μου

ξηλώνοντας τον πόνο

κι ύπουλα πλέκοντας στη θέση του

ένα όσο γίνεται πιο μαλακό

σαν τότε

ζιπουνάκι

από ζεστή, ολόμαλλη ανακούφιση.

Η γυνή να φοβείται τον άνδρα

Τελικά θα μπορούσα να είμαι

η γυναίκα μου.

Λόγω συμφωνίας χαρακτήρων

να με είχα παντρευτεί.

Με ωραία φωνή την οποία

και ακούω ευκρινέστατα.

Ευγενέστατος δε.

Και μαζί ευσυγκίνητος.

Τι λουλούδια θα μου 'κοβα. Με λουλούδια θα μ' έκοβα

και με λόγια που εγώ θα περίμενα.

Και θα ήξερα εγώ

μέχρι πότε να δισταζα, με τι νάζια

ώστε ποτέ να μη με χάσω.

Θα με ζήλευα ύστερα: τόσο

όσο αυτοί που είναι βέβαιοι.

Κι όσο πρέπει και όταν

θα ενέδιδα.

Ευτυχώς με δυο χέρια

ώστε πάντα το ένα απ' τα δυο

να χαϊδεύεται.

Μετά ξέραν τα δυο

πού να χάιδευαν

και πώς.

Κι ένα μόνο παιδί

θα μου σκάρωνα-

εμένα.

Ομως πάνω κι απ' όλα:

όταν η ώρα θα 'ρχότανε

όχι όχι ένας ένας

αλλά όλοι μαζί

να χωρίζαμε.

Παίζουμε τους ζωντανούς;

Ξαπλώνω απόψε πάλι στη μεριά σου.

Και με φωνάζω από το διπλανό δωμάτιο

μ' αγκαλιάζω με φιλάω

είμαι περήφανος για τους βαθμούς σου

το Σάββατο θα πάμε σινεμά

την Κυριακή θα φάμε έξω

και σε σφίγγω στη σκιά μου

αυτήν που έχω στους πνεύμονες

και δε θα σε προλάβουν

μονάχα μην υποπτευθείς

γι' αυτό

ανάβω και τσιγάρο:

-Μπαμπά, πάλι τσιγάρο;

μ' ακούω να λέω

αλλά δεν ξέρω πια

ποιος απ' τους δυο

καπνίζει

και ποιος κλαίει.

Χιόνια πολλά

λεν οι ζωντανοί.

Χρόνια πολλά

απαντούν οι

πεθαμένοι

Γιάννης Βαρβέρης, Άκυρο θαύμα, εκδόσεις Ύψιλον, 1996

και

[Γιάννης Βαρβέρης, Ποιήματα Α' 1975-1996, εκδόσεις Κέδρος, 2000](#)

Αναδημοσίευση: www.e-keimena.gr